

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 687

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 septembrie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 851 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940.....	2-4	Decizia nr. 995 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	13-14
Decizia nr. 853 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92 alin. 4 și 6 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 1.001 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă	14-15
Decizia nr. 956 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1-3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, precum și a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007	6-7	Decizia nr. 1.009 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite	16-17
Decizia nr. 963 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2 ¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	8-9	Decizia nr. 1.018 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	17-19
Decizia nr. 964 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil	9-11	Decizia nr. 1.025 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	19-20
Decizia nr. 971 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil	11-12	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		891. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Georgiei cu privire la cooperarea economică, științifică și tehnică, semnat la București la 2 iunie 2010	21
		Acord între Guvernul României și Guvernul Georgiei cu privire la cooperarea economică, științifică și tehnică	21-22
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		509. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice privind formularea criteriilor de calificare și selecție	23-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 851**

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, excepție ridicată de Gheorghe Doicu în Dosarul nr. 1.833/116/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând totodată că prin Legea nr. 348/2006 termenul în care persoanele îndreptățite la obținerea unor compensații pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, puteau depune cereri a fost prelungit cu 18 luni, calculate de la data intrării în vigoare a acestei legi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.833/116/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940**, excepție ridicată de Gheorghe Doicu într-o cauză având ca obiect repunerea în termenul de formulare a cererii pentru acordarea de despăgubiri pentru bunurile deținute pe teritoriul statului bulgar.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție se susține că prin instituirea termenului de

decădere din dreptul de a obține compensații pentru pagubele suferite ca urmare a aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, statul român nu își respectă obligația de a acorda compensații tuturor cetățenilor săi aflați în situația de a fi fost prejudiciați în urma aplicării tratatului anterior referit, obligație prevăzută la art. V alin. (1) din Acordul privitor la schimbul de populație română și bulgară, reglementat în anexa C la acest tratat, cu atât mai mult cu cât „a încasat efectiv și a folosit exclusiv despăgubirile acordate de statul bulgar încă din anul 1942”.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție se arată că termenul de decădere instituit prin prevederile legale criticate este discriminatoriu în raport cu toate celelalte categorii de titulari de drepturi de proprietate, fiind aplicat numai acelor proprietari care au părăsit Bulgaria în urma aplicării tratatului încheiat între cele două țări și semnat la Craiova la 7 septembrie 1940.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1), alin. (2) prima teză, alin. (4) și (8), se afirmă că prin termenul de decădere prevăzut la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998 legiuitorul a instituit o limitare profund nerezonabilă a posibilității de valorificare a unui drept garantat. Totodată, se arată că ar fi putut fi îngădit, prin textul de lege criticat, cel mult dreptul de a uza de procedura administrativă prevăzută de legea în cauză, dar nu și dreptul de a obține compensații pe cale judiciară, și că, în acest fel, cetățenii pe care statul român avea obligația să îi despăgubească, potrivit dispozițiilor aceleiași legi, sunt supuși unei exproprieri.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și arată că stabilirea unui termen în care persoanele îndreptățite pot înregistra cereri de acordare a despăgubirilor reglementate prin Legea nr. 9/1998 la comisiile județene pentru aplicarea acestei legi nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi și nici dreptul de proprietate privată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 4 alin. (1) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2007.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că, în realitate, autorul critică dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998, asupra cărora Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe prin prezenta decizie.

Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) În termen de 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele îndreptățite la compensații, foștii proprietari sau moștenitorii acestora, vor depune în acest sens cereri însoțite de acte doveditoare la comisia județeană sau a municipiului București pentru aplicarea legii.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi, alin. (4) și (8) cu privire la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că într-adevăr există o diferență de tratament juridic între foștii proprietari care au deținut bunuri imobile în Bulgaria anterior semnării Tratatului din 7 septembrie 1940 și care, în prezent, dețin o creanță împotriva statului român (a se vedea Decizia nr. 312 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie 2003) și celelalte persoane titulare ale dreptului de proprietate, tocmai pentru faptul că primei categorii de persoane, respectiv „persoanelor îndreptățite la compensații” potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998, le-a fost impus un termen de decădere în interiorul căruia puteau solicita plata acestora. O asemenea diferență de tratament juridic este justificată în mod obiectiv și rațional de faptul că Legea nr. 9/1998 face parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă cetățenilor români, foști proprietari sau moștenitori ai acestora, pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940.

De asemenea, în ceea ce privește compensațiile acordate pentru acoperirea prejudiciilor suferite de către titularii dreptului de proprietate deposedați în urma aplicării tratatului anterior arătat, legiuitorul are competența de a reglementa modalitatea de acordare și cuantumul acestora, potrivit situației juridice specifice acestei categorii de proprietari, fără ca astfel să creeze discriminare în raport cu titularii altor drepturi de proprietate.

De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, unor situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit, așa cum se statuează în Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea, prin Decizia nr. 119 din 1 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 4 mai 2005, a statuat că în analiza sa nu poate face abstracție

de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Astfel, Curtea a arătat că, potrivit acestor dispoziții, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel unele limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura pentru obținerea de compensații, potrivit Legii nr. 9/1998, ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică a raporturilor civile, intolerabil într-un stat de drept.

Pe de altă parte, împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască termenul în care putea să solicite aceste compensații, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale de expresie propriei sale culpe, potrivit principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Această atitudine este cu atât mai puțin scuzabilă, cu cât acest termen ar fi putut să fie prelungit cu încă 90 de zile de la data depunerii cererii, în situația imposibilității temporare de a procura acte doveditoare.

Curtea a arătat că termenul prevăzut de alin. (1) al art. 4 din lege este un termen de decădere, iar decăderea, ca sancțiune de drept civil, are ca efect stingerea dreptului subiectiv civil neexercitat în termenul prevăzut de lege, nefiindu-i astfel aplicabile regulile privitoare la întrerupere, suspendare și repunere în termen.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate în decizia menționată, Curtea mai reține că, pentru rațiuni ce țin de realizarea unui just echilibru între interesul general și interesul particular și de asigurarea securității raporturilor juridice civile, legiuitorul poate opta pentru stabilirea unor termene de decădere înăuntrul cărora titularii dreptului la obținerea unor compensații să își poată valorifica dreptul astfel reglementat până în momentul împlinirii acestora, sub sancțiunea pierderii lui, fără a fi încălcate prevederile art. 44 din Constituție.

De altfel, Curtea observă că prin Legea nr. 348/2006 privind stabilirea unui nou termen pentru cetățenii români care nu au beneficiat de prevederile Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 25 iulie 2006, termenul la care face referire autorul excepției a fost prelungit cu 18 luni, calculate de la data intrării în vigoare a acestei legi.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 11 din Constituție privind dreptul internațional și dreptul intern, stabilirea termenului de decădere criticat de autorul excepției neechivalând cu nesocotirea de către legiuitor a prevederilor Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, respectiv a dispozițiilor art. V alin. (1) din anexa C la tratat, intitulată „Acord privitor la schimbul de populațiune română și bulgară”, potrivit cărora „Statul român ia în sarcina sa despăgubirea românilor ce părăsesc bunurile lor rurale situate în teritoriile transferate Bulgariei”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, excepție ridicată de Gheorghe Doicu în Dosarul nr. 1.833/116/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 853

din 23 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92 alin. 4 și 6
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92 alin. 6 coroborat cu art. 92 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marcel Mugurel Ulea în Dosarul nr. 20.422/299/2010 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.422/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 92 alin. 6 coroborat cu art. 92 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Marcel Mugurel Ulea, într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține în esență că dispozițiile legale privind comunicarea prin afișare a altor acte de procedură decât citațiile, în cazul în care destinatarul lipsește de la domiciliu, contravin dispozițiilor art. 8 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 26 alin. 1 din Constituție, întrucât sunt aduse la cunoștința publică, prin afișare într-un loc public, informații de natura datelor cu caracter personal, precum și informații concrete ce se referă la o procedură judiciară. O astfel de ingerință nu poate fi justificată prin interesul public asociat îndeplinirii cu celeritate a actului de justiție și nici nu poate fi asimilată conceptului publicității procesului civil.

De asemenea, în opinia autorului excepției, nu se mai poate vorbi despre caracterul secret al corespondenței în situația în care conținutul unei comunicări, destinată a fi înmănată personal celui care are calitatea de destinatar, este adus la cunoștința publicului, prin afișarea într-un loc public sau în care este permis accesul publicului.

Mai mult, textul criticat consacră o prezumție legală absolută, aceea a luării la cunoștință despre conținutul actului de procedură la momentul afișării, fiind încălcat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prin modalitatea afișării actelor de procedură pe ușa locuinței destinatarului se aduce o atingere dreptului acestuia la viață privată, care include și dreptul la secretul corespondenței, însă este de necontestat faptul că ingerința autorității urmărește un scop legitim și este necesară într-o societate democratică, fiind legitimată de necesitatea îndeplinirii actului de justiție. Totodată, ingerința este proporțională cu scopul urmărit, ținând seamă de necesitatea respectării drepturilor tuturor părților implicate într-un proces, prin lămurirea raporturilor juridice existente între părți într-un termen rezonabil.

De asemenea, nu există o ingerință a autorității în exercițiul dreptului la apărare, dispozițiile legale criticate fiind edictate tocmai în vederea respectării și exercitării acestui drept, actul de procedură fiind adus la cunoștința destinatarului tocmai în acest scop.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 92 alin. 4 și 6 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 92: *„Dacă persoanele arătate în alineatul precedent nu voiesc ori nu pot să semneze adevărul de primire, agentul va încheia proces-verbal, lăsând citația în mâna lor; dacă cei arătați nu voiesc să primească citația sau sunt lipsă, agentul va afișa citația, fie pe ușa locuinței celui citat, fie, dacă nu are indicația apartamentului sau camerei locuite, pe ușa principală a clădirii, încheind de asemenea proces-verbal despre toate acestea. [...]*

Dispozițiile prezentului articol se aplică și la comunicarea sau notificarea oricărui alt act de procedură.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 26 alin. (1) — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul corespondenței și art. 53 — Restricționarea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private

și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că acestea sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 455 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 5 ianuarie 2004, Curtea a statuat că aceste prevederi constituie excepții de la regula generală a înmânării în mod direct și personal a citației sau a oricărui alt act de procedură, prevăzută de art. 92 alin. 1 din Codul de procedură civilă, comunicarea prin afișare fiind operantă numai în situațiile în care destinatarul, aflându-se la domiciliu, nu vrea să primească citația sau, primind-o, nu voiește să semneze adevărul de primire ori în cazul în care, negăsindu-se la domiciliu, persoanele îndreptățite să primească actul procedural refuză sau ele însele sunt lipsă. Așa fiind, Curtea consideră că aceste excepții nu sunt de natură a afecta vreun drept constituțional, ci reprezintă modalități derogatorii de îndeplinire a procedurii de citare, determinate de situația obiectiv diferită a persoanelor citate.

De asemenea, Curtea a reținut că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale cu respectarea dispozițiilor stabilite de lege, referitoare la comunicarea actelor de procedură, reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor reglementări care să prevină abuzurile servind unei bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate prin decizia menționată, Curtea mai reține că dispozițiile legale criticate oferă suficiente garanții de natură să asigure respectarea dreptului la apărare sau ocrotirea vieții private a persoanei. De altfel, dispozițiile art. 92 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevăd, cu caracter de principiu, că înmânarea citației se va face personal celui citat și numai dacă acest lucru nu este posibil operează dispozițiile art. 92 alin. 4 din același cod.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92 alin. 4 și 6 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marcel Mugurel Ulea în Dosarul nr. 20.422/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 956

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 13 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, incidente în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe”, excepție ridicată de Emilia Andrei, prin mandatar Anton Andrei, în Dosarul nr. 11.963/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.657D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Așa fiind, arată că, în ceea ce privește prevederile art. 1—3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001, autorul excepției deduce pretinsa neconstituționalitate a textelor de lege criticate din modul de interpretare și aplicare a acestora în cauza concretă dedusă judecării. De asemenea, referitor la invocarea neconstituționalității Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, apreciază că și această critică este inadmisibilă, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.963/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 13 și 14 din Legea**

nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, incidente în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările și completările ulterioare”, excepție ridicată de Emilia Andrei, prin mandatar Anton Andrei, într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate din Legea nr. 10/2001 duce la un tratament de inegalitate atât pentru chiriași, titulari ai contractelor de închiriere, cât și pentru proprietarii imobilelor, deoarece unii pot beneficia de restituire, iar alții de compensații. Referitor la prevederile art. 1 și 2 din Legea nr. 10/2001, apreciază că, datorită felului în care au fost formulate acestea, lasă loc la interpretări de natură constituțională în ceea ce privește aplicabilitatea și efectele lor. De asemenea, în opinia autorului excepției, reglementarea are lacune legislative. În ceea ce privește art. 3 din același act normativ, arată că neconstituționalitatea acestuia constă în faptul că, prin felul în care a fost edictat, lasă loc la interpretări „cu privire la cauzele care fac posibilă sau imposibilă restituirea, în natură sau prin echivalent, a unor imobile afectate de contracte anterioare”. Totodată, precizează că art. 14 din Legea nr. 10/2001 și normele metodologice sunt neconstituționale, întrucât acestea intervin prin suprapunere legislativă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în sensul că modifică această ordonanță și anulează efectele ei.

Judecătoria Sectorului 1 București nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale

criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum reiese din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile „art. 13 și 14 din Legea nr. 10/2001, precum și Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, incidente în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările și completările ulterioare.”

Din examinarea încheierii de sesizare, precum și a notelor scrise ale autorului, Curtea constată că, dintr-o eroare materială, instanța a sesizat-o cu excepția de neconstituționalitate a art. 13 din Legea nr. 10/2001, în loc de prevederile art. 1—3 din același act normativ.

În continuare, Curtea observă că în cap. II „*Norme metodologice de aplicare, raportate la fiecare articol din lege*”, la pct. 13, din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 se face referire la art. 13 din Legea nr. 10/2001, mai exact la faptul că „în cazul imobilelor restituite prin procedurile administrative prevăzute de prezenta lege sau prin hotărâre judecătorească sunt aplicabile prevederile privind contractele de închiriere cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările și completările ulterioare”.

În aceste condiții, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează a se pronunța îl constituie prevederile art. 1—3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, precum și Normele metodologice de aplicare unitară a Legii

nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 3 aprilie 2007.

Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele invocate nu reprezintă veritabile argumente de neconstituționalitate, pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 fiind dedusă din perspectiva unor lacune legislative. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Totodată, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit și de modul de interpretare și aplicare a acestor texte de lege de către instanțele de judecată în cauza concretă dedusă judecării, or, instanța de contencios constituțional a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența sa că nu este competentă să se pronunțe cu privire la aspecte ce țin de aplicarea și interpretarea legii, acestea urmând a fi soluționate de către instanța de judecată, fapt ce conduce la concluzia că excepția este inadmisibilă.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, Curtea constată că și aceasta este inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare*”, astfel încât normele metodologice nu pot forma obiectul controlului de constituționalitate.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 și art. 14 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, excepție ridicată de Emilia Andrei, prin mandatar Anton Andrei, în Dosarul nr. 11.963/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 963

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Rodica Stanciu, Radu Gheorghe Paul Rădulescu și Mariana Smaranda Bădescu în Dosarul nr. 2.664/254/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.752D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.664/254/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Rodica Stanciu, Radu Gheorghe Paul Rădulescu și Mariana Smaranda Bădescu într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că este neconstituțională condiționarea reconstituirii dreptului de proprietate prin sintagma „*pe care se află pășuni și fânețe*” cuprinsă în art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000, fără a se preciza dacă această situație se referă la data deposedării sau la data aplicării legii.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 nu contravine art. 16 din Constituție și nu creează situații discriminatorii, fiind vorba despre interpretarea și aplicarea corectă a legii, atribut al instanței judecătorești legal investite cu soluționarea acțiunii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000. Textul de lege criticat are următorul conținut:

„Pentru terenurile proprietarilor deposedați, persoane fizice, pe care se află pășuni și fânețe, reconstituirea se face pentru diferența dintre suprafața de 50 ha de familie și cea adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată prin acte normative speciale ori prin orice alt mod de la membri cooperatori sau de la orice altă persoană fizică deposedată, dar nu mai mult de 100 ha de proprietar deposedat.”

Autorii excepției susțin că reglementarea criticată încalcă principiul constituțional al egalității în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 718 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009, Curtea a constatat că prevederile legale criticate instituie reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor aduse în cooperativa agricolă de producție sau preluate prin legi speciale ori în orice alt mod, în limita a 50 de hectare de familie, dar nu mai mult de 100 ha pentru fiecare proprietar deposedat. Această soluție a legiuitorului nu contravine însă principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dat fiind că textul de lege criticat se aplică în mod egal tuturor persoanelor care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în baza legilor reparatorii, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

De altfel, prin Decizia nr. 279 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 26 aprilie 2007, Curtea a statuat că este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin lege, iar sub aspectele practice pe care le-ar

presupune o apreciere asupra oportunității vreunei măsuri reparatorii, Curtea nu numai că nu s-ar putea pronunța, dar, în principiu, n-ar putea să completeze sau să schimbe măsuri legislative existente, devenind astfel „legislator pozitiv”.

Soluția și considerentele pronunțate în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Rodica Stanciu, Radu Gheorghe Paul Rădulescu și Mariana Smaranda Bădescu în Dosarul nr. 2.664/254/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 964

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Di Angelli” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.377/211/2009 al Judecătoria Cluj-Napoca, care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.771D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.377/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Di Angelli” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect reziliere contract de închiriere și evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 1439 din Codul civil, care reglementează dreptul locatarului de a cere rezilierea contractului de închiriere pentru neplata chiriei, încalcă drepturile chiriașilor în raport cu proprietarii, discriminându-i față de aceștia din urmă. De asemenea, apreciază că restrângerea drepturilor locatarului în raport cu locatorul în privința dreptului de a cere rezilierea contractului de închiriere nu respectă condițiile limitative prevăzute de art. 53 din Constituție, fiind astfel contrară normei constituționale. Apreciază că, spre deosebire de art. 969 din Codul civil, care prevede că orice contract are putere de lege față de părțile contractante și se poate revoca prin consimțământul mutual al acestora, art. 1021 din același cod permite sistarea unui raport contractual pe baza inițiativei și a demersului unilateral al uneia dintre părți, încalcându-se astfel dreptul de proprietate și dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește reglementarea, în cuprinsul în art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, a rezilierii contractului la inițiativa locatarului, în detrimentul locatarului, autorul consideră că se prejudiciază interesele economice și patrimoniale ale acestuia din urmă, legiuitorul realizând astfel „un dezechilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate”.

Judecătoria Cluj-Napoca consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 44, 45 și 53, iar în ceea ce privește art. 1020 și art. 1021 din același cod, instanța apreciază că aceste prevederi reprezintă expresia unor principii fundamentale ale dreptului civil, și anume forța obligatorie a contractului și executarea cu bună-credință a obligațiilor contractuale, astfel încât acestea nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) și art. 44 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 1020: *„Condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său.”;*

— Art. 1021: *„Într-acest caz, contractul nu este desființat de drept. Partea în privința căreia angajamentul nu s-a executat are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convenția, când este posibil, sau să-i ceară desființarea, cu daune de interes. Desființarea trebuie să se ceară înaintea justiției, care, după circumstanțe, poate acorda un termen părții acționante.”;*

— Art. 1429 pct. 2: *„Locatarul are două îndatoriri principale: [...]*

2. trebuie să plătească prețul locațiunii la termenele statornicite.”;

— Art. 1439: *„Contractul de locațiune se desființează când lucrul a pierit total sau s-a făcut netrebnic spre obișnuita întrebuințare.*

În caz când una din părți nu împlinește îndatoririle sale principale, cealaltă parte poate cere desființarea contractului.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, precum și celor ale

art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare similară.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 338 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2010, referitoare la art. 1429 alin. 2 din Codul civil, precum și deciziile nr. 24 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 27 ianuarie 2009, nr. 191 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 22 martie 2011, sau nr. 198 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 14 aprilie 2011, referitoare la prevederile art. 1020 și 1021 din Codul civil, prin care Curtea a statuat că acestea nu contravin Legii fundamentale.

Astfel, referitor la critica privind neconstituționalitatea prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1439 din Codul civil, prin Decizia nr. 338/2010, Curtea a constatat că normele legale criticate reglementează obligațiile locatarului și una dintre cauzele de încetare a locațiunii. În acest context, Curtea apreciază că locatarul nu poate fi obligat să asigure locatarului folosința bunului închiriat cu titlu gratuit, plata chiriei fiind de esența contractului de închiriere. De asemenea, dreptul de a solicita rezilierea contractului de închiriere pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale este conferit de legiuitor ambelor părți.

Referitor la prevederile art. 1020 și 1021 din Codul civil, prin deciziile nr. 24 din 8 ianuarie 2009, nr. 191 din 10 februarie 2011 și nr. 198 din 10 februarie 2011, Curtea a statuat că aceste texte de lege nu sunt contrare principiului garantării proprietății private și dreptului părților la un proces echitabil. Astfel, prin aceste decizii, Curtea a reținut că, încheierea unui contract fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă.

Totodată, prin reglementarea în cuprinsul art. 1020 și art. 1021 din Codul civil a rezoluțiunii contractelor sinalagmatice cu executare *uno actu* sau rezilierii contractelor cu executare succesivă, pentru neexecutarea culpabilă a unor obligații contractuale, se recunoaște părții care și-a executat sau este gata să își execute obligațiile posibilitatea de a alege între executarea silită și încetarea contractului prin rezoluțiune, respectiv reziliere, în cazul când cealaltă parte nu își execută obligațiile sale contractuale, legiuitorul realizând astfel un echilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate.

Garanția acestui echilibru este dată tocmai de competența instanței judecătorești, reglementată prin teza ultimă a art. 1021 din Codul civil, de a aprecia asupra posibilității părții creditoare de a cere rezoluțiunea sau rezilierea, acordând un termen de grație, în situațiile în care apreciază că este posibilă executarea în natură a obligațiilor debitorului sau de a respinge acțiunea când debitorul și-a executat obligațiile în cursul procesului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1020, art. 1021, art. 1429 pct. 2 și art. 1439 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Di Angelli” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.377/211/2009 al Judecătoria Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 971

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Enterprises” — S.R.L. din localitatea Vatra Dornei, în Dosarul nr. 5.398/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.872D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.398/86/2009, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Enterprises” — S.R.L. din localitatea Vatra Dornei într-o cauză având ca obiect constatare nulitate act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că orice persoană este liberă să își exercite drepturile, inclusiv dreptul de a dispune de bunurile sale și dreptul de a încheia convenții. Textele legale criticate impun însă limitări în ceea ce privește drepturile și libertățile cetățenilor, care se situează peste restrângerile și limitările permise de Constituție și de tratatele internaționale la care România este parte.

Până la data pronunțării Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia acestei excepții, limitându-se a se pronunța numai în ceea ce privește admisibilitatea acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 966 și 968 din Codul civil, publicat în Broșura din 1 ianuarie 1997, care au următorul conținut:

— Art. 966: „*Obligația fără cauză sau fondată pe o cauză falsă, sau nelicită, nu poate avea niciun efect.*”;

— Art. 968: „*Cauza este nelicită când este prohibită de legi, când este contrarie bunelor moravuri și ordinii publice.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și celor ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

În acest sens este Decizia nr. 1.145 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 5 octombrie 2009, sau Decizia nr. 587 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.159 din 21 decembrie 2005, prin care Curtea a constatat că, potrivit art. 948 din Codul civil, cauza licită constituie una dintre condițiile esențiale de validitate a convențiilor.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 966 și 968 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucovina Enterprises” — S.R.L. din localitatea Vatra Dornei în Dosarul nr. 5.398/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Așa fiind, absența cauzei, falsitatea acesteia — în sensul neconcordanței cu realitatea — ori caracterul său ilicit lipsește de eficiență juridică convenția, consecință consacrată în mod expres de art. 966 din același cod. Prevederile art. 968 din Codul civil definesc termenul de „ilicit” în sensul de calificativ impus de încălcarea unor prevederi legale și, cu un sens mai larg, a unor reguli de morală ori aparținând ordinii publice.

Totodată, Curtea a constatat că aceste norme legale consacră reglementări de maximă generalitate, cu valoare principială, a căror aplicare nu este condiționată de criterii cu finalitate sau eficiență discriminatorie, ci este exclusiv dependentă de identitatea dintre situația de fapt reală și cea definită prin ipotezele lor, astfel încât nu se poate reține niciun fine de neconstituționalitate în ceea ce le privește în raport cu art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Nici critica textelor legale menționate prin raportare la art. 20 din Constituție nu poate fi reținută, deoarece invocarea acestuia ca text de referință este lipsită de relevanță, în măsura în care nu este indicată prevederea încălcată din pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.

Aceeași concluzie se impune și cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, care nu este incident în cauză, în condițiile în care nu este evidențiat dreptul al cărui exercițiu este restrâns prin dispozițiile legale criticate. În acest sens, Curtea a statuat în mod constant că exercițiul unui drept nu poate fi absolutizat, prin eliminarea oricăror îngrădiri, inerente în considerarea existenței altor drepturi aparținând altor titulari, cărora autoritatea statală este ținută, în egală măsură, să le acorde ocrotire. Altfel spus, libertatea — cu semnificația îndeobște conferită de cadrul juridic în ale cărui limite valorificarea dreptului este legitimă — încetează acolo unde începe libertatea altor subiecte de drept.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 995

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, prevederi care au următorul conținut: „*Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate. Procedura contestației la executare silită prevăzută de Codul de procedură fiscală este o procedură specială care nu presupune declanșarea unei noi judecări pe fond, dar în cadrul căreia părțile interesate pot contesta neregularități ocazionate de executare.

În cauza de față, Curtea constată că autorul excepției critică, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, un text legal care conferă tuturor persoanelor interesate dreptul de a contesta orice act de executare efectuat cu încălcarea legii de către organul de executare, invocând prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la contestația la executare.

Critica formulată de autorul excepției nu poate fi reținută, întrucât contestației la executare în materie fiscală îi este consacrată reglementarea specială (art. 172—174) din Codul de procedură fiscală, ale cărei prevederi se completează, după caz, cu dispozițiile procedurale de drept comun. Astfel, în cursul soluționării contestației la executare, debitorul are posibilitatea de a-și exercita neîngrădit dreptul la apărare, fiind, de altfel, asigurate pentru toate părțile condițiile legale pentru ca interesele lor legitime să poată fi satisfăcute și realizate în cadrul unui proces echitabil. Dacă contestatorul dorește ca odată cu introducerea contestației la executare să ceară suspendarea executării, poate să o facă, cu condiția depunerii unei cauțiuni (conform dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă).

În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile legale criticate oferă suficiente garanții pentru valorificarea liberului acces la justiție.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de primarul comunei Vidra, județul Ilfov, în Dosarul nr. 6.302/1.748/2009 al Judecătoria Cornetu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.302/1.748/2009 **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost invocată de primarul comunei Vidra, județul Ilfov, într-un dosar având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate limitează accesul la justiție în materia suspendării provizorii a executării silite în cazul contestației la executare fiscală, afectând caracterul efectiv al mijloacelor legale aflate la îndemâna reclamantului pentru valorificarea dreptului său. Posibilitatea de a obține suspendarea executării silite în temeiul art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu asigură caracterul efectiv al liberului acces la justiție, existând riscul ca până la soluționarea cauzei organele fiscale să finalizeze executarea silită.

Judecătoria Cornetu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 — Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de primarul comunei Vidra, județul Ilfov, în Dosarul nr. 6.302/1.748/2009 al Judecătoriei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.001
din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Furtoș în Dosarul nr. 2.515/114/2009 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.515/114/2009 **Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea**

Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost invocată de Mircea Furtoș într-un dosar având ca obiect constituirea unui sechestră judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă consacră norme de organizare judiciară privitoare la competența de soluționare a incidentului procedural al recuzării. Prin interpretarea sistematică a dispozițiilor acestui articol, coroborate cu cele ale art. 98 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor de judecată, atunci când recuzarea privește pe singurul membru al completului de judecată se ajunge la soluția potrivit căreia cererea de recuzare se va soluționa de completul imediat următor. Pe de altă parte, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară consacră, prin art. 11, principiul repartizării aleatorii a dosarelor în desfășurarea ședințelor de judecată. În felul acesta are loc, în opinia autorului excepției, o derogare de la principiul general și obligatoriu în desfășurarea activității de judecată, încălcându-se, în mod flagrant, dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituția României, întrucât nu se poate deroga printr-un act normativ al unei autorități administrative de la dispozițiile edictate printr-o lege organică.

De asemenea autorul mai arată că dispozițiile art. 317 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează că instanța care rejudecă contestația în anulare ar putea să fie stabilită altfel decât prin repartizarea aleatorie a dosarului, conform principiului general de organizare

judiciară aplicabil în materie și, respectiv, „în măsura în care una dintre părțile litigante poate invoca lipsa citării unei terțe părți, înfrângând principiul disponibilității”.

Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.”;*

— Art. 317 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului.”*

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 și ale art. 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Furtoș în Dosarul nr. 2.515/114/2009 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 73 alin. (3) lit. l) privind categoriile de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în realitate, în ceea ce privește dispozițiile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, autorul critică o contrarietate între dispoziții legale cuprinse în același act normativ, în speță Codul de procedură civilă. În acest sens este jurisprudența constantă a Curții, care a statuat că instanța constituțională nu se poate pronunța asupra neconcordanțelor dintre diferite norme juridice, ci numai asupra înțelesului dispozițiilor legale criticate în raport cu prevederile și principiile constituționale. Cu titlu de exemplu poate fi amintită Decizia nr. 67 din 27 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 30 iunie 1999, Decizia nr. 151 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003.

În ceea ce privește dispozițiile art. 317 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aspectele relevate nu se constituie într-o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci reprezintă chestiuni care țin de modul de interpretare și aplicare a legii. Or, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, numai instanțele judecătorești sunt competente a se pronunța asupra interpretării și aplicării legii, revenind Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de a unifica practica judiciară. Astfel, Curtea observă că cele arătate în excepția de neconstituționalitate sunt aspecte a căror soluționare excedează competenței instanței constituționale, ceea ce și determină inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.009

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 486/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 22 noiembrie 2003. Din analiza motivelor invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, care au următorul conținut: *„Hotărârile se redactează în termen de 10 zile de la pronunțare și sunt irevocabile.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, Curtea constată că s-a mai pronunțat și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.031 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 22 septembrie 2009 și Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005, Curtea a stabilit că, în conformitate cu procedura aprobării tacite prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, cererea de chemare în judecată a autorității administrației publice având ca obiect constatarea aprobării tacite se introduce la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă [art. 9 alin. (2)]. Potrivit art. 11 alin. (2) al ordonanței criticate, în cazul în care instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de această ordonanță de urgență, pronunță o hotărâre prin care obligă autoritatea administrației publice să elibereze documentul oficial prin care i se permite solicitantului să desfășoare o anumită activitate, să presteze un serviciu sau să exercite o profesie.

Prevederea criticată prin excepția de neconstituționalitate, potrivit căreia hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în această materie sunt irevocabile, nu încalcă prevederile Constituției sau pe cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Constituția nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind doar, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii”.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Radu-Con” — S.R.L. din Bacău în Dosarul nr. 1.835/110/2009 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.835/110/2009, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Radu-Con” — S.R.L. din Bacău, într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ privind obligarea la eliberarea unor autorizații de funcționare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul părților interesate de a exercita calea de atac, ca mijloc de exercitare a activității de control printr-o instanță ierarhic superioară, precum și dreptul la apărare. De asemenea, aceleași dispoziții legale criticate încalcă principiul constituțional al dublului grad de jurisdicție.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Curtea a mai reținut, de asemenea, că, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la posibilitatea efectivă de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție (*Cauza Kudla împotriva Poloniei*, 2000) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003). Totodată, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (3) și ale art. 129 din Constituție, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, că „accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlătuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la

justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac”. În acest sens este și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

În consecință, Curtea a constatat că, în cazul procedurii aprobării tacite, persoana care se consideră vătămată de o autoritate a administrației publice, prin neemiterea unei autorizații prevăzute de art. 3 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, se poate adresa unei instanțe judecătorești pentru soluționarea plângerii sale, fiind astfel îndeplinite fără echivoc cerințele impuse de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, precum și considerentele care au stat la baza acestora își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Radu-Con” — S.R.L. din Bacău în Dosarul nr. 1.835/110/2009 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.018

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Emilia Cojocaru în Dosarul nr. 13.661/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.792D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Olimp Impex” — S.R.L. din Șimleul Silvaniei în Dosarul nr. 3.305/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă,

oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.792D/2010 la Dosarul nr. 3.211D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.792D/2010 la Dosarul nr. 3.211D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența în materie a Curții, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 23 februarie 2010 și 6 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 13.661/231/2009 și nr. 3.305/271/2008, **Judecătoria Focșani și Judecătoria Oradea — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Emilia Cojocar și Societatea Comercială „Olimp Impex” — S.R.L. din Șimleul Silvaniei în dosare având ca obiect pretenții, respectiv soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia, susțin, în esență, că instituirea prin art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, în favoarea judecătorului, a dreptului de a mări sau a micșora onorariul de avocat este în totală contradicție cu prevederile art. 24 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât se asigură doar în mod formal dreptul părților de a fi asistate de un avocat ales, cât timp instanțele judecătorești pot cenzura onorariile avocaților în mod arbitrar, în baza dispozițiilor legale criticate.

De asemenea, în opinia autorului, constituie cheltuieli de judecată sumele avansate cu titlu de onorariu avocatului, dovedite prin acte fiscale emise părții cu ocazia efectuării plății, *cuantumul rezonabil* neputând fi lăsat la simpla apreciere a judecătorului cât timp onorariul este parte integrantă a contractului de asistență juridică și reprezintă una dintre clauzele esențiale ale acestuia.

Prin urmare, se impune ca instanța de judecată să își însușească contractul de asistență juridică care prin forța hotărârii judecătorești conferă onorariului caracterul de creanță certă, lichidă și exigibilă.

Judecătoria Focșani și Judecătoria Oradea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în Dosarul nr. 3.211D/2010, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului exprimat în Dosarul nr. 3.211D/2010, rapoartele

întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 274 alin. 3: *„Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivite de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale atacate, în raport cu critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Decizia nr. 492 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 5 iulie 2006, sau Decizia nr. 728 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 12 iunie 2009, Curtea Constituțională a reținut că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să îi fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

Totodată, Curtea a mai reținut că avocatul, prin exercitarea profesiei sale, îndeplinește o activitate economică, activitate care constă în oferirea de bunuri sau servicii pe o piață liberă (Hotărârea din 19 februarie 2002, pronunțată în Cauza *Wouters și alții* de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene), însă orice activitate economică se desfășoară „în condițiile legii”; în consecință, legiuitorul a apreciat că valoarea onorariului trebuie să fie proporțională cu serviciul prestat, instituind astfel posibilitatea limitării sale în cazul în care nu există un just echilibru între prestația avocațială și onorariul solicitat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Cojocaru în Dosarul nr. 13.661/231/2009 al Judecătoria Focșani și de Societatea Comercială „Olimp Impex” — S.R.L. din Șimleu Silvaniei în Dosarul nr. 3.305/271/2008 al Judecătoria Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.025

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2
din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marilena Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Ioan Brișc în Dosarul nr. 7.112/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.112/325/2009 **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Brișc într-o cauză penală în care este cercetat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât privează proprietarul acțiunilor la respectiva societate de exercitarea prerogativei de dispoziție asupra bunului propriu.

În condițiile în care proprietarul societății comerciale a înțeles să folosească bunurile proprii societății, pretenția pe care o poate avea cel ce se consideră prejudiciat este doar de natură civilă, și nu penală. Astfel, stipularea acestei fapte ca fiind penală reprezintă o exagerare, încălcându-se dreptul de dispoziție al proprietarului.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât textul legal apără tocmai dreptul de proprietate al societății comerciale care este o entitate distinctă, cu personalitate juridică proprie, având pe cale de consecință și un patrimoniu.

De asemenea, se au în vedere interesele celorlalți asociați care pot fi prejudiciați de administratorii societății prin folosirea cu rea-credință a unor bunuri sau a creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lor propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care au interese direct sau indirect.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Din examinarea motivelor invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din data de 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut: „*Se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani fondatorul, administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății, care: [...] 2. folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect;*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, în raport cu aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 200 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 martie 2008, și Decizia nr. 929 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, prin care Curtea a statuat că normele criticate nu conțin nicio dispoziție de natură să aducă atingere

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Ioan Brișc în Dosarul nr. 7.112/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

liberului acces al persoanelor la o activitate economică sau dreptului de proprietate.

Astfel, Curtea a reținut că reglementarea legală dedusă controlului de constituționalitate a fost astfel concepută încât să ofere cadrul juridic favorabil protejării acestor interese împotriva actelor frauduloase comise de persoanele care dețin funcții administrative, decizionale în cadrul societății. În această manieră, operatorul economic este pus la adăpost de riscul suportării daunelor rezultate în urma folosirii cu rea-credință, în scop contrar intereselor sale sau în folosul propriu, de către subiecții de drept prevăzuți în ipoteza normei a bunurilor aflate în patrimoniul propriu care nu se confundă cu patrimoniul acționarilor ce dețin funcțiile sus-menționate.

Așa fiind, susținerea autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit căreia persoana care are calitatea de asociat al unei societăți comerciale poate dispune de capitalul acesteia în virtutea dreptului său de proprietate asupra părților sociale sau a acțiunilor, după caz, apare ca neîntemeiată. În argumentarea criticii sale, autorul excepției pleacă de la o premisă greșită, constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului său de proprietate, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”.

Conform acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, cum este cazul societăților comerciale, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea constată că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele din deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Georgiei cu privire la cooperarea economică, științifică și tehnică, semnat la București la 2 iunie 2010

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Georgiei cu privire la cooperarea economică, științifică și tehnică, semnat la București la 2 iunie 2010.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul economiei, comerțului
și mediului de afaceri,

Ion Ariton

Ministrul afacerilor externe,

Teodor Baconschi

București, 7 septembrie 2011.
Nr. 891.

A C O R D

între Guvernul României și Guvernul Georgiei cu privire la cooperarea economică, științifică și tehnică

Guvernul României și Guvernul Georgiei, denumite în continuare *părți contractante*, conștiente de solidele relații economice tradiționale și împărțâșind aceeași viziune asupra problematicilor de interes comun dezvoltate printr-o cooperare fructuoasă și reciproc avantajoasă, dorind să stabilească un cadru propice unui dialog constant, necesar adoptării măsurilor adecvate dezvoltării relațiilor economice, științifice și tehnice în beneficiul ambelor țări, hotărâte să consolideze, să aprofundeze și să diversifice relațiile lor economice, științifice și tehnice, astfel încât acestea să atingă un potențial optim, în avantajul reciproc, recunoscând faptul că parteneriatul economic are rolul de a dinamiza dialogul pe diferite aspecte de interes comun, susținând dezvoltarea economică a ambelor țări, îmbunătățind eficiența economică și nivelul de trai, convinse de faptul că întărirea legăturilor dintre acestea va crea noi oportunități și un mediu favorabil cooperării economice, științifice și tehnice, au convenit asupra celor ce urmează:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Părțile contractante, având în vedere potențialul lor intern și aspirațiile economice pe termen lung, vor încuraja cooperarea bilaterală în toate domeniile de interes, cu precădere în sectoarele economic, științific și tehnic.

Printre obiectivele acestei cooperări sunt incluse:

- a) dezvoltarea propriilor industrii;
- b) încurajarea cooperării economice și a progresului științific și tehnologic;
- c) protecția și îmbunătățirea mediului înconjurător;
- d) contribuția la dezvoltarea de ansamblu a propriilor economii, precum și a nivelului de trai.

ARTICOLUL 2

1. În conformitate cu prevederile prezentului acord, relațiile economice se vor dezvolta prin promovarea activităților cu

caracter economic, științific și tehnic în următoarele domenii, fără însă a se limita la acestea:

- a) industria construcțiilor de mașini (tractoare și echipamente agricole, autocamioane, autoplatforme, autoturisme de teren etc.);
- b) energie;
- c) petrochimie;
- d) materiale de construcții (ciment, produse siderurgice etc.);
- e) agricultură;
- f) transport.

2. Cooperarea în domeniile mai sus menționate va încuraja dezvoltarea relațiilor de afaceri dintre companiile din țările celor două părți contractante, informarea reciprocă asupra legislației în vigoare, identificarea proiectelor concrete și a domeniilor de interes potențial pentru cooperarea bilaterală.

3. Se vor facilita schimbul de experți și tehnicieni atât din sectorul public, cât și din cel privat, de investitori și reprezentanți ai mediului de afaceri, precum și transferul de echipamente, materiale și know-how, necesare îndeplinirii activităților la care face referire prezentul acord.

CAPITOLUL II

**Comisia mixtă de cooperare economică
româno-georgiană**

ARTICOLUL 3

1. Părțile contractante înființează Comisia mixtă de cooperare economică româno-georgiană, denumită în continuare *Comisia mixtă*, în scopul promovării și monitorizării diverselor activități economice, acționând ca principal instrument de punere în practică a prezentului acord.

2. În îndeplinirea atribuțiilor sale, Comisia mixtă poate solicita asistența și opinia funcționarilor publici sau instituțiilor guvernamentale ale părților contractante și poate constitui grupuri de lucru ori comitete, ad-hoc sau permanente, cărora le poate delega responsabilități specifice.

ARTICOLUL 4

Comisia mixtă se va întruni în sesiuni organizate alternativ în fiecare dintre țări, la date și în locuri convenite de cele două părți contractante.

ARTICOLUL 5

Cu scopul de a facilita și promova implementarea obiectivelor generale ale prezentului acord, printre altele, Comisia mixtă:

a) va urmări evoluția și perspectivele relațiilor economice bilaterale;

b) va încuraja cooperarea în domenii de interes reciproc, prin facilitarea contactelor dintre companiile din țările părților contractante, identificând proiecte concrete și domenii de interes potențial pentru cooperarea bilaterală;

c) va informa comunitățile de afaceri din țara fiecărei părți contractante asupra oportunităților de investiții din țara celeilalte părți contractante, părțile contractante informându-se reciproc cu privire la legislația și reglementările în vigoare relevante pentru sau care pot afecta aplicarea prezentului acord etc.;

d) va promova și va dezvolta cooperarea economică, științifică și tehnologică atât în sectorul public, cât și în sectorul privat, inclusiv în domeniul transferului de tehnologie, în concordanță cu obligațiile internaționale ale părților contractante și prioritățile și politicile lor economice și de dezvoltare, cu respectarea deplină a drepturilor de proprietate intelectuală, așa cum se prevede în legislația în vigoare în fiecare dintre țările părților contractante;

e) va acționa ca organ consultativ pentru părțile contractante, pe aspectele legate de cooperarea economică, industrială, științifică și tehnologică, și va încuraja părțile contractante să adopte măsurile adecvate perfecționării relațiilor bilaterale la care se referă prezentul acord;

f) va evalua periodic stadiul implementării prezentului acord.

ARTICOLUL 6

În vederea identificării și facilitării oportunităților de afaceri și a unor noi forme de cooperare economică, științifică și tehnică, Comisia mixtă:

a) va sprijini înființarea și funcționarea birourilor de reprezentare, a sucursalelor, a camerelor de comerț bilaterale și a altor entități economice, în conformitate cu politicile și legislația părților contractante;

b) va promova și va acorda sprijin pentru organizarea de și participarea la misiuni economice și de investiții, târguri, expoziții, seminare, simpozioane și alte activități similare;

Semnat la București la data de 2 iunie 2010, în două exemplare originale, în limbile română, georgiană și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor diferențe de interpretare, textul în limba engleză prevalează.

Pentru Guvernul României,

Adriean Videanu,

ministru economiei, comerțului și mediului de afaceri

c) va sprijini instituțiile financiare și băncile din cele două țări în vederea stabilirii de contacte și pentru amplificarea cooperării dintre acestea;

d) va promova participarea întreprinderilor mici și mijlocii la îndeplinirea obiectivelor prezentului acord, încurajând activitățile de investiții și crearea întreprinderilor mixte și a sucursalelor.

CAPITOLUL III

Consultări

ARTICOLUL 7

În vederea soluționării unor eventuale divergențe, partea contractantă interesată poate solicita, în scris, organizarea unor consultări în cadrul Comisiei mixte.

Consultările se vor desfășura într-un interval de cel mult 60 de zile de la data primirii solicitării scrise.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

ARTICOLUL 8

1. Prezentul acord intră în vigoare la data la care părțile contractante își notifică reciproc îndeplinirea procedurilor interne necesare intrării sale în vigoare.

2. Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată.

3. La data intrării în vigoare a prezentului acord, Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Gruzia cu privire la relațiile comercial-economice și colaborarea tehnico-științifică, semnat la 24 martie 1992, își încetează valabilitatea.

ARTICOLUL 9

Prezentul acord poate fi amendat sau modificat prin consimțământul reciproc al părților contractante. Orice amendament sau modificare a prezentului acord va urma aceeași procedură prevăzută pentru intrarea sa în vigoare și va fi parte integrantă din prezentul acord.

ARTICOLUL 10

1. Oricare dintre părțile contractante poate denunța prezentul acord notificând în scris celeilalte părți contractante intenția sa.

2. În acest caz, prezentul acord își încetează valabilitatea în termen de 6 luni de la data primirii notificării.

3. Denunțarea înainte de termen a prezentului acord nu va afecta derularea proiectelor convenite de părțile contractante în perioada de valabilitate a acestuia.

ARTICOLUL 11

Prevederile prezentului acord se aplică fără a aduce atingere obligațiilor internaționale ale părților contractante. Prezentul acord se aplică fără a aduce atingere obligațiilor ce decurg din statutul României de stat membru al Uniunii Europene.

Prezentul acord nu poate fi interpretat sau invocat cu scopul de a desființa sau a afecta în vreun fel obligațiile ce decurg din orice acord încheiat între Comunitatea Europeană/Uniunea Europeană sau între Comunitatea Europeană/Uniunea Europeană și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Georgia, pe de altă parte.

Pentru Guvernul Georgiei,

Georgi Baramidze,

vicepremier, ministru de stat pentru integrare europeană și euroatlantică a Georgiei

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU REGLEMENTAREA ȘI MONITORIZAREA ACHIZIȚIILOR PUBLICE

ORDIN

privind formularea criteriilor de calificare și selecție

Având în vedere prevederile:

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare:

— necesitatea fluidizării și perfecționării sistemului achizițiilor publice, pentru îmbunătățirea gradului de absorbție a fondurilor comunitare alocate României;

— necesitatea standardizării documentației aferente procedurilor de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, angajament asumat în cadrul discuțiilor cu Comisia Europeană;

— prevenirea apariției erorilor și combaterea fenomenului corupției în domeniul achizițiilor publice;

— prevenirea aplicării de posibile corecții financiare de către Comisia Europeană;

— faptul că, în sensul unei abordări unitare din partea tuturor părților implicate în procesul atribuirii contractelor de achiziție publică — respectiv, pe de o parte, autorități contractante și operatori economici, iar, pe de altă parte, instituțiile implicate în procesul verificării modului de atribuire și derulare a acestor contracte —, Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice (ANRMAP) a conceput și structurat o listă a criteriilor de calificare și selecție ce pot fi impuse, fără a fi restrictive și limitative, astfel încât invitațiile/anunțurile de participare, precum și documentațiile de atribuire să poată fi validate, respectiv acceptate;

— faptul că legislația aplicabilă prevede dreptul autorității contractante de a solicita operatorilor economici să facă dovada situației personale, a capacității de exercitare a activității profesionale, a situației economice și financiare, a capacității tehnice și/sau profesionale, precum și a standardelor de asigurare a calității;

— faptul că limitările în acest sens sunt de ordin general, esențial fiind ca stabilirea cerințelor minime de calificare și selecție să nu conducă la restricționarea participării operatorilor economici la procedura de atribuire sau la încălcarea principiului proporționalității,

în temeiul art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2005 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2006, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Criteriile de calificare și selecție stabilite de autoritatea contractantă trebuie să aibă legătură concretă cu obiectul contractului ce urmează a fi atribuit, iar nivelul cerințelor minime solicitate prin documentația de atribuire, precum și documentele care probează îndeplinirea lor se vor limita numai la cele strict necesare pentru îndeplinirea corespunzătoare a contractului.

(2) Stabilirea cerințelor minime de calificare și selecție rămâne la latitudinea autorității contractante, aceasta având obligația de a ține cont de complexitatea, volumul, durata, valoarea și natura contractului de achiziție publică care urmează a fi încheiat.

(3) În sensul alin. (1), nu se vor impune condiții ce nu prezintă relevanță sau sunt disproporționate în raport cu ceea ce urmează a se achiziționa.

(4) Atunci când stabilește termenele-limită de depunere a candidaturilor/ofertelor, autoritatea contractantă va asigura operatorilor economici perioade de timp suficient de mari pentru pregătirea acestora.

(5) Pentru exemplificarea prevederilor alin. (1) a fost elaborată anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Reducerea termenelor-limită de depunere a ofertelor, aferente procedurilor de licitație deschisă și restrânsă,

ca urmare a transmiterii unui anunț de intenție, este posibilă numai în măsura în care se respectă condițiile impuse de lege și numai dacă la nivelul acestuia se regăsesc toate cerințele minime de calificare și selecție solicitate de autoritatea contractantă pentru acea procedură, cerințe minime ce se vor regăsi în mod obligatoriu și în viitorul anunț de participare.

(2) În cazul criteriului de atribuire „oferta cea mai avantajoasă din punct de vedere economic”, în cuprinsul anunțului de intenție se vor detalia și factorii de evaluare, în măsura în care aceștia se cunosc la momentul transmiterii anunțului respectiv.

(3) Reducerea de termen este posibilă numai în măsura în care criteriile de calificare și selecție, precum și criteriul de atribuire publicate la nivelul anunțului de intenție se regăsesc și în anunțul de participare.

Art. 3. — În vederea accelerării procedurilor de licitație restrânsă, respectiv negociere cu publicarea prealabilă a unui anunț de participare, există obligația încărcării în sistemul electronic a unei justificări menite să susțină situația de urgență ce impune reducerea termenelor în cauză, situație de urgență ce nu a fost generată de o acțiune sau inacțiune a autorității contractante.

Art. 4. — (1) Autoritatea contractantă, în vederea desemnării câștigătorului/câștigătorilor procedurii de atribuire, va avea în vedere două aspecte distincte:

a) criteriile de calificare și selecție, din care rezultă capacitatea ofertantului ca firmă, organism, entitate juridică de a duce la îndeplinire viitorul contract;

b) factorii de evaluare, care, în cazul criteriului de atribuire „oferta cea mai avantajoasă din punct de vedere economic”, evidențiază avantajele fiecărei propuneri tehnice și financiare.

(2) În sensul exemplificării prevederilor alin. (1) au fost elaborate anexele nr. 2 și 3.

Art. 5. — (1) Operatorii economici se pot implica în paralel în derularea mai multor proceduri de atribuire, considerent ce va obliga autoritățile contractante să solicite și să permită depunerea documentelor în oricare dintre formele:

— original;

— copie legalizată;

— copie lizibilă cu mențiunea „conform cu originalul”.

(2) Vor putea fi solicitate în formă originală acele acte emise de societăți de asigurări, societăți bancare sau alte instituții financiare acreditate, acte ce nu pot fi emise, și, implicit, folosite decât în scopul demonstrării anumitor cerințe legate de procedura de atribuire pentru care au fost solicitate.

(3) Toate documentele întocmite/emise de către candidat/ofertant cu scopul participării la procedurile inițiate în vederea atribuirii contractelor de achiziție publică se vor prezenta în original, inclusiv angajamentul ferm al terțului/terților susținător(i).

Art. 6. — Autoritatea contractantă va prevedea în documentația de atribuire, pentru situația participării la procedură cu ofertă comună, care dintre criteriile de calificare și selecție urmează a fi îndeplinite de fiecare dintre ofertanții asociați, precum și cele care pot fi îndeplinite doar de către aceia care urmează a executa acele părți din contract avute în vedere la stabilirea criteriilor de calificare.

Art. 7. — (1) În cazul în care se impune, la criteriul de calificare „capacitatea de exercitare a activității profesionale”, autorizarea Autorității Feroviare Române (AFER), Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE), Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat (ISCIR) etc. pentru entități juridice, în cazul unui grup de operatori economici care depun ofertă comună, cerința este considerată îndeplinită dacă unul dintre asociați — respectiv subcontractantul, dacă este cazul — deține autorizarea solicitată și numai cu condiția ca acesta să execute integral partea din contract pentru care este solicitată autorizarea respectivă.

(2) Terțul nu poate susține, prin prezentarea unei astfel de autorizații, un operator economic ofertant, din considerentul că acest gen de autorizare se poate utiliza numai în nume propriu, nefiind o resursă transferabilă.

Art. 8. — (1) În cazul în care se impune, la criteriul de calificare „capacitatea tehnică și/sau profesională”, autorizarea AFER, ANR, ISCIR etc. pentru personalul implicat, îndeplinirea cerinței se poate demonstra prin luarea în calcul a resurselor tuturor membrilor unui grup ce depune ofertă comună sau pe cele ale subcontractantului, cu condiția ca cel care dispune de resursele umane autorizate să realizeze partea din contract pentru care se impun autorizările solicitate.

(2) Terțul poate susține un operator economic prin punerea la dispoziția sa a resurselor umane/tehnice autorizate cu care se va realiza ulterior partea din contract pentru care aceste autorizări se impun.

Art. 9. — (1) Cerințele referitoare la obligațiile de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale către bugetele componente ale bugetului general consolidat sunt considerate ca fiind îndeplinite în măsura în care operatorii

economici prezintă înlesniri la plată de genul eșalonărilor sau compensărilor, aprobate de către organele competente în domeniu.

(2) Raportarea se va face la inexistența datoriilor față de bugetul general consolidat, la o dată corelată cu termenul legal al scadenței de plată și nu la termenul de valabilitate al documentului la data depunerii sau deschiderii ofertelor.

(3) În situațiile de la art. 11 alin. (4) și (5) din Hotărârea Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare, autoritatea contractantă va lua în considerare, la verificarea îndeplinirii cerinței de calificare privind plata de către ofertant a impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale, atât declarația pe propria răspundere prin care se confirmă îndeplinirea cerinței, cât și acele certificate de atestare fiscală prezentate de ofertant în urma solicitării primite din partea autorității contractante, chiar dacă acestea sunt emise de autoritățile competente ulterior datei de deschidere a ofertelor și, eventual, atestă lipsa datoriilor ulterior respectivei date.

Art. 10. — Autoritățile contractante nu vor solicita cerințe de calificare și selecție precum: ISO OHSAS 18001:1999 — sistem de management al sănătății și securității ocupaționale, respectiv certificat SA 8000.

Art. 11. — (1) În cazul atribuirii contractelor de achiziție publică pentru care sunt aplicabile prevederile art. 6 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 925/2006, cu modificările și completările ulterioare, sau în cazurile prevăzute la art. 122 lit. j), respectiv art. 252 lit. k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, autoritățile contractante vor stabili atât cuantumul garanției de participare, cât și criteriile de calificare și selecție prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi încheiat și nu la valoarea estimată totală, ce ține seama și de eventualele suplimentări.

(2) În aceste situații autoritățile contractante au obligația ca în momentul completării invitației/anunțului de participare să menționeze atât valoarea estimată totală, cât și pe cea a contractului inițial.

Art. 12. — Solicitarea unei cerințe minime de calificare și selecție referitoare la prezentarea unui contract similar de furnizare/prestare/ execuție, semnat/încheiat și/sau început în ultimii 3, respectiv 5 ani, devine restrictivă din considerentul că există posibilitatea ca un operator economic să fi semnat/încheiat și/sau să fi început un astfel de contract în urmă cu mai mult de 3 sau 5 ani, dar să poată prezenta experiența similară realizată în perioada solicitată.

Art. 13. — (1) Prin formula „servicii duse la bun sfârșit” se înțelege:

— servicii recepționate parțial;

— servicii recepționate la sfârșitul prestării (sfârșitul prestării nu presupune expirarea perioadei de garanție).

(2) În condițiile în care autoritatea contractantă utilizează în mod exclusiv formula „servicii duse la bun sfârșit”, aceasta are obligația de a accepta și de a considera cerința îndeplinită dacă operatorul economic prezintă ca experiență similară oricare variantă din cele de la alin. (1).

Art. 14. — (1) Prin formulele „lucrări executate și duse la bun sfârșit” și „contract de lucrări finalizat” se înțelege:

— lucrări recepționate parțial care sunt însoțite de proces-verbal de recepție parțială; sau

— lucrări recepționate însoțite de proces-verbal la terminarea lucrărilor; sau

— lucrări recepționate însoțite de proces-verbal de recepție finală.

(2) În condițiile în care autoritatea contractantă utilizează în mod exclusiv formula „prezentarea unui contract de lucrări finalizat”, respectiv „lucrare executată și dusă la bun sfârșit”, va avea obligația de a accepta și de a considera cerința îndeplinită dacă operatorul economic prezintă ca experiență similară oricare din variantele prevăzute la alin. (1).

Art. 15. — Abordarea cu privire la cerințele de calificare și selecție nu este exhaustivă, ANRMAP rezervându-și dreptul de a opera completări și modificări ulterioare prezentului ordin în măsura în care aceasta se impune.

Art. 16. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 17. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale
pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice,
Cristina Trăilă

București, 14 septembrie 2011.

Nr. 509.

ANEXA Nr. 1

Art. 180, 181 și 182 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare Situția personală a candidatului sau a ofertantului	FORMULĂRI RESTRICTIVE DOCUMENTAȚIA DE ATRIBUIRE/ANUNȚUL DE PARTICIPARE/INVITAȚIA DE PARTICIPARE NU SE ACCEPȚĂ/VALIDEAZĂ	FORMULĂRI NERESTRICTIVE DOCUMENTAȚIA DE ATRIBUIRE/ANUNȚUL DE PARTICIPARE/INVITAȚIA DE PARTICIPARE SE ACCEPȚĂ/VALIDEAZĂ
	<p>Cazier judiciar/fiscal al personalului operatorului economic</p> <p>Istoricul litigiilor (informațiile cuprinse se regăsesc în cadrul declarației pe propria răspundere).</p> <p>NOTĂ: Istoricul litigiilor este o declarație pe propria răspundere a operatorilor economici prin care se prezintă încadrarea sau neîncadrarea în prevederile art. 180 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare. Din acest considerent, solicitarea depunerii atât a istoricului litigiilor, cât și a declarației pe propria răspundere, conform căreia operatorul economic nu se regăsește în prevederile articolului mai sus amintit, este inoportună, ambele documente certificând în esență aceeași stare de fapt, informațiile pe care le-ar cuprinde un istoric al litigiilor regăsindu-se în cadrul declarației pe propria răspundere.</p> <p>Declarație potrivit căreia operatorul economic se află în procedura de insolvență</p>	<p>1. Declarație pe propria răspundere privind neîncadrarea în dispozițiile art. 180 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>— cazier judiciar — cazier fiscal</p> <p>2. Declarație pe propria răspundere privind neîncadrarea în dispozițiile art. 181 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>— Certificat de atestare fiscală (datorii la bugetul consolidat general) din care să reiasă obligațiile exigibile la data de... (se va corela cu termenul legal al scadenței de plată)</p> <p>— Certificat de taxe și impozite locale (datorii la bugetele locale) din care să reiasă obligațiile exigibile la data de ... (se va corela cu termenul legal al scadenței de plată)</p> <p>NOTĂ: Data la care expiră termenul de achitare a datoriilor este data de 25 a fiecărei luni, conform prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.</p> <p>3. Certificat de participare cu ofertă independentă, conform Ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice nr. 314/2010 privind punerea în aplicare a certificatului de participare la licitații cu ofertă independentă</p> <p>4. Declarație pe propria răspundere privind neîncadrarea în prevederile art. 69¹ (evitarea conflictului de interese) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p>

<p>Art. 183 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>Capacitatea de exercitare a activității profesionale</p>	<p>Obiectul contractului trebuie să se regăsească în codul CAEN principal din certificatul constatator emis de Oficiul Național al Registrului Comerțului (ONRC).</p> <p>Codul CAEN trebuie să corespundă Codului comun internațional privind achizițiile de produse și servicii (CPV) aferent obiectului contractului.</p> <p>Ofertantul/Candidatul trebuie să depună statutul societății comerciale sau actul constitutiv al acesteia atunci când se solicită certificatul constatator emis de ONRC.</p> <p>Ofertantul/Candidatul trebuie să dețină certificat de atestare profesională emis de diverse entități în baza unor regulamente proprii ce nu au la bază acte normative.</p> <p>Ofertantul/Candidatul trebuie să dețină autorizări de livrare de la producătorul sau distribuitorul produselor comercializate ori de la cel al echipamentelor.</p> <p>Ofertantul/Candidatul trebuie să dețină autorizări emise în mod special pentru autoritatea contractantă organizatoare a procedurii (care să indice denumirea acestei autorități).</p> <p>Sediul ofertantului/candidatului trebuie să fie situat în zona X.</p>	<p>1. Certificat constatator emis de ONRC din care să rezulte obiectul de activitate al respectivului operator economic. Obiectul contractului trebuie să aibă corespondent în codul CAEN din certificatul constatator emis de ONRC.</p> <p>2. Document edificator considerat necesar pentru dovedirea apartenenței la categoria profesională impusă de îndeplinirea contractului solicitat:</p> <p>— certificate, atestate, autorizații etc., în funcție de specificul contractului, în situația în care există reglementări legale care impun deținerea unor astfel de documente</p> <p>De exemplu: Inspekția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat (ISCIR), Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE), Autoritatea Feroviară Română (AFER), Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare (CNCAN), Registrul Auto Român (RAR), Autoritatea Rutieră Română (ARR) (certificate, atestate, autorizații etc. ale operatorului economic)</p> <p>— autorizație de punere pe piață/de comercializare emisă pe numele operatorului economic</p> <p>NOTĂ: Actele normative care impun astfel de documente se vor menționa la nivelul anunțului de participare/invitației de participare.</p>
<p>Art. 184 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>Situația economică și financiară</p>	<p>a) Rezultatele exercițiilor financiare/Bilanțul contabil pentru ultimii 3 ani trebuie să fie pozitive/pozitiv sau să indice profit.</p> <p>Acces la linii de credit în sumă fixă de ... (fără corelarea cu perioada solicitată pentru finanțare)</p> <p>Scrisori de bonitate din partea băncilor în sumă fixă de ...</p> <p>Prezentarea de către operatorul economic a unei asigurări privind riscul profesional</p> <p>Înregistrarea la Centrala Incidentelor de Plăți (CIP) sau adevărîță CIP care să ateste că nu figurează în evidențele acestei instituții cu incidente majore de plată.</p> <p>NOTĂ: Incidentul de plată reflectă situația în care se află o persoană fizică sau juridică, client al unei bănci, atunci când nu își îndeplinește la timp obligația asumată de a efectua plata unui instrument de plată introdus în circuitul bancar.</p> <p>Informațiile înscrise în CIP pe numele unei persoane fizice sau juridice, alături de analizele specifice efectuate de bănci, contribuie la fundamentarea deciziei de acordare a unui credit ori de deschidere de cont curent pentru un nou client.</p> <p>În cazul atribuirii contractelor de achiziție publică, această analiză nu are relevanță în măsura în care plata contractului constituie obligația autorității contractante, și nu a furnizorului/prestatorului/executantului.</p> <p>Totodată, scrisorile/declarațiile emise de către bănci conțin informații de bonitate financiară: datele de identificare, obiectul de activitate, forma juridică de organizare, tipul de capital, indicatori ai performanței financiare (cifra de afaceri, profitul brut/net, rata profitului net, rata lichidității globale, rata solvabilității generale), experiența de lucru cu clientul etc. și, prin urmare, acestea constituie dovezi edificatoare care reflectă o imagine fidelă a situației financiare a operatorilor economici.</p>	<p>a) Declarații bancare corespunzătoare sau, după caz, dovezi privind asigurarea riscului profesional:</p> <p>1. Ofertantul trebuie să demonstreze că, la momentul semnării contractului, va avea acces la sau are disponibile resurse reale, negrevate de datorii, linii de credit confirmate de bănci ori alte mijloace financiare suficiente pentru a realiza cash-flow de execuție a lucrării pentru perioada precizată.</p> <p>NOTE: — Suma respectivă poate fi imobilizată pentru realizarea contractului în cazul ofertei câștigătoare.</p> <p>— Autoritatea contractantă nu are dreptul de a limita îndeplinirea cerinței prin impunerea prezentării unui/unor anumit/anumite document/documente.</p> <p>— Disponibilitatea de susținere a lucrării, indiferent sub ce formă este cerută, va trebui să conțină suma și perioada.</p> <p>— Suma solicitată, pentru a nu fi considerată restrictivă, se va calcula după formula: (valoare estimată contract/perioadă derulare contract) X perioada solicitată de autoritatea contractantă = S S = suma sau plafonul maximă/maxim impusă/impus</p> <p>2. Ofertantul trebuie să prezinte dovezi privind asigurarea riscului profesional aferent contractului ce urmează a fi atribuit, numai în situația în care există acte normative ce reglementează o astfel de situație.</p> <p>De exemplu, în cazul serviciilor de proiectare, se solicită asigurarea de risc a proiectantului.</p>

		<p>b) Bilanțul contabil sau extrase de bilanț, în cazul în care publicarea acestor bilanțuri este prevăzută de legislația țării în care este stabilit ofertantul/candidatul:</p> <ul style="list-style-type: none"> — bilanț contabil/extras de bilanț/raport de audit/raport al cenzorilor etc.; — media cifrei de afaceri globale/media cifrei de afaceri în domeniul de activitate aferent contractului într-o perioadă anterioară care vizează cel mult ultimii 3 ani; — cifra de afaceri globală/cifra de afaceri în domeniul de activitate aferent obiectului contractului într-o perioadă anterioară care vizează cel mult ultimii 3 ani <p>NOTĂ: Solicitarea referitoare la valoarea cifrei de afaceri a operatorului economic trebuie să nu fie mai mare decât valoarea estimată a contractului, multiplicată cu 2.</p>
CONTRACTE DE FURNIZARE		
<p>Art. 188 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p>	<p>a) Listă a principalelor livrări prin prezentarea de contracte finalizate/semnate/ștampilate/începute</p> <ul style="list-style-type: none"> — listă a principalelor livrări de produse efectuate în ultimii 2 ani — listă a principalelor livrări de produse efectuate în ultimul an — solicitarea de demonstrare a experienței similare: — nr. MINIM de contracte/recomandări — nr. FIX de contracte > 1 — recomandări din partea beneficiarilor în care să se menționeze calificativul „foarte bine” — recomandări emise în mod special pentru autoritatea contractantă organizatoare a procedurii (care să indice denumirea acestei autorități) <p>b) Echipamentele necesare pentru executarea contractului trebuie să fie în proprietatea ofertantului.</p> <p>Solicitarea unui:</p> <ul style="list-style-type: none"> — nr. MINIM de stații de alimentare cu carburant — nr. FIX de stații de alimentare cu carburant > 1 — nr. MAXIM de stații de alimentare cu carburant — nr. de km (distanța) până la stația de alimentare cu combustibil <p>NOTĂ: Stațiile de alimentare cu carburant reprezintă doar un exemplu, acesta putând fi diferit în funcție de obiectul contractului.</p> <p>c) Personalul minim de care dispune operatorul economic în vederea derulării contractului trebuie să fie angajat sau angajat permanent la data depunerii ofertelor.</p>	<p>a) Listă a principalelor livrări de produse efectuate în ultimii 3 ani, conținând valori, perioade de livrare, beneficiari, indiferent dacă aceștia din urmă sunt autorități contractante sau clienți privați</p> <ul style="list-style-type: none"> — prezentarea cel puțin a unui document/contract/proces-verbal de recepție sau a unui număr maxim de documente/contracte/procese-verbale de recepție prin care să confirme livrarea de produse a căror cantitate/valoare să fie de <p>NOTE:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Cantitatea/Valoarea solicitată trebuie să fie mai mică sau egală cu valoarea estimată. 2. Nu se poate solicita îndeplinirea cerinței privind experiența similară prin impunerea atât a unui nivel valoric, cât și a unui nivel cantitativ. <p>b) Declarație referitoare la echipamentele tehnice și la măsurile aplicate în vederea asigurării calității, precum și, dacă este cazul, la resursele de studiu și cercetare</p> <p>De exemplu:</p> <ul style="list-style-type: none"> — declarație referitoare la asigurarea condițiilor de refrigerare la produsele alimentare — asigurarea calitativă — gradul de acoperire la nivel local/județean/național (în cazul achiziționării de combustibil, se poate solicita cel puțin o stație la nivel local/județean/național) <p>c) Informații referitoare la personalul/organismul tehnic de specialitate de care dispune sau al cărui angajament de participare a fost obținut de către candidat/ofertant</p> <ul style="list-style-type: none"> — declarație de disponibilitate din partea ofertantului cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări impuse de acte normative ce se vor menționa <p>De exemplu: În situația în care produsul (echipamentul) achiziționat necesită montare/instalare/punere în funcțiune/service se va solicita o declarație cu privire la personalul considerat a fi necesar.</p> <ul style="list-style-type: none"> — prezentarea unei/unor dovezi de instruire a personalului pentru perioada de garanție acordată echipamentului

	<p>d) Autorizație/Împuternicire pentru livrarea/comercializarea produselor din partea producătorului sau importatorului</p> <p>Prezentarea certificatului ISO 9001 de la producător/distribuitor</p>	<p>d) Certificate sau alte documente emise de organisme abilitate în acest sens, care să ateste conformitatea produselor, identificată clar prin referire la specificații sau standarde relevante</p> <p>De exemplu: — raport de încercări eliberat de Centrul Național pentru Încercarea și Expertizarea Produselor, rapoarte de conformitate, rapoarte de evaluare, rapoarte de încercări, certificate de calitate, certificate de conformitate, declarații de conformitate în raport cu un standard relevant</p> <p>NOTĂ: Atunci când contractul de furnizare cuprinde și servicii de service aferente perioadei de garanție a produsului, se poate solicita o scrisoare/un certificat care atestă instruirea personalului în conformitate cu standardele de reparații și folosirea echipamentelor adecvate la standardele cerute de producător.</p>
		<p>e) Mostre, descrieri și/sau fotografii a căror autenticitate trebuie să poată fi demonstrată în cazul în care autoritatea contractantă solicită acest lucru</p> <p>Vor fi solicitate mostre în vederea stabilirii conformității cu produsul/produsele ce fac obiectul contractului.</p>

CONTRACTE DE SERVICII

<p align="center">Art. 188 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare Capacitatea tehnică și/sau profesională</p>	<p>a) Listă a principalelor servicii prestate prin prezentarea de contracte finalizate/semnate/ștampilate/începute.....</p> <p>— listă a principalelor servicii prestate în ultimii 2 ani</p> <p>— listă a principalelor servicii prestate în ultimul an</p> <p>— recomandări emise în mod special pentru autoritatea contractantă organizatoare a procedurii (care să indice denumirea acestei autorități)</p> <p>— dovada, în ceea ce privește experiența similară, că a îndeplinit calitatea de contractant principal într-un contract similar cu cel care face obiectul achiziției</p> <p>Solicitarea de demonstrare a experienței similare:</p> <p>— nr. MINIM de contracte/recomandări</p> <p>— nr. FIX de contracte > 1</p> <p>NOTĂ: În cazul serviciilor de proiectare/asistență tehnică/supervizare nu se poate impune îndeplinirea cerinței privind experiența similară utilizând subcriterii asociate valoric/cantitativ cu lucrările ce urmează a fi executate. În cazul serviciilor de întreținere/reparații nu se poate impune îndeplinirea cerinței privind experiența similară utilizând subcriterii care se identifică cu caracteristici/capacități ale echipamentului ce face obiectul contractului de servicii.</p>	<p>a) O listă a principalelor servicii prestate în ultimii 3 ani, conținând valori, perioade de prestare, beneficiari, indiferent dacă aceștia din urmă sunt autorități contractante sau clienți privați</p> <p>— prezentarea cel puțin a unui document/contract/proces-verbal de recepție sau a unui număr maxim de documente/contracte/procese-verbale de recepție care să confirme prestarea de servicii în valoare de</p> <p>NOTE: 1. Valoarea solicitată de autoritatea contractantă trebuie să fie mai mică sau egală cu valoarea estimată. 2. Nu se poate solicita îndeplinirea cerinței privind experiența similară prin impunerea atât a unui nivel valoric, cât și a unui nivel cantitativ.</p>
	<p>b) Echipamentele necesare pentru executarea contractului trebuie să fie în proprietatea ofertantului.</p>	<p>b) O declarație referitoare la echipamentele tehnice și la măsurile aplicate în vederea asigurării calității, precum și, dacă este cazul, la resursele de studiu și cercetare</p> <p>De exemplu: În cazul unui contract de servicii de proiectare, operatorul economic trebuie să dețină licență de program.</p>
	<p>c) Personalul minim de care dispune operatorul economic în vederea derulării contractului trebuie să fie angajat sau angajat permanent la data depunerii ofertelor.</p>	<p>c) Informații referitoare la personalul/organismul tehnic de specialitate de care dispune sau al cărui angajament de participare a fost obținut de către candidat/ofertant, în special pentru asigurarea controlului calității</p> <p>Se va solicita o declarație de disponibilitate a ofertantului cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări impuse de acte normative ce se vor menționa.</p> <p>De exemplu: Personalul de specialitate trebuie certificat din punct de vedere al calității.</p>

	<p>d) Participarea personalului responsabil într-un număr MINIM/MAXIM de proiecte similare</p> <p>Participarea personalului responsabil într-un număr MINIM/MAXIM de proiecte similare a căror valoare de finanțare aprobată să fie de.... (de exemplu, 50 de milioane de euro)</p> <p>Personalul minim de care dispune operatorul economic în vederea derulării contractului trebuie să fie angajat sau angajat permanent.</p>	<p>d) Informații referitoare la studiile, pregătirea profesională și calificarea personalului de conducere, precum și ale persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului de servicii</p> <p>De exemplu: — diplomă de inginer/subinginer, studii superioare, bune cunoștințe de limbă română și/sau engleză, CV-uri ale persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului, autorizație a Inspectoratului de Stat în Construcții (ISC) — participarea personalului responsabil în cel puțin un proiect similar — angajamentul de participare al persoanei/persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului (dacă ofertantul nu are angajat/angajate astfel de persoană/persoane)</p>
		<p>e) Declarație referitoare la efectivele medii anuale ale personalului angajat și al cadrelor de conducere în ultimii 3 ani</p> <p>NOTĂ: Această declarație nu coincide cu personalul responsabil pentru îndeplinirea contractului, personalul angajat/cadrele de conducere în ultimii 3 ani nefiind în mod obligatoriu persoanele responsabile pentru îndeplinirea contractului.</p>
		<p>f) Dacă este cazul, informații privind măsurile de protecție a mediului pe care operatorul economic le poate aplica în timpul îndeplinirii contractului de servicii</p> <p>În situația în care sunt necesare măsuri de protecție a mediului, autoritatea contractantă va face referire la standardele de protecție a mediului ce trebuie respectate pentru îndeplinirea contractului. — prezentarea certificatului ISO 14000</p>
		<p>g) Informații referitoare la utilajele, instalațiile, echipamentele tehnice de care poate dispune operatorul economic pentru îndeplinirea corespunzătoare a contractului de servicii</p> <p>De exemplu: — atestate/autorizații AFER, ISCIR, ANRE — în situația achiziționării unor servicii de telefonie mobilă, informații referitoare la gradul de acoperire la nivel local/județean/național</p>

CONTRACTE DE LUCRĂRI

<p>Art. 188 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare</p> <p>Capacitatea tehnică și/sau profesională</p>	<p>a) Recomandări emise în mod special pentru autoritatea contractantă organizatoare a procedurii (care să indice denumirea acestei autorități)</p> <p>— contract(e)/semnat(e)/început(e)/încheiat(e) în ultimii 5 ani</p> <p>— dovada că a finalizat în ultimii 5 ani un contract care cuprinde atât proiectarea, cât și execuția de lucrări</p> <p>— dovada că a finalizat în ultimii 5 ani un contract de execuție pentru o unitate spitalicească/o unitate de alimentație publică</p> <p>— demonstrarea experienței similare prin executarea de contracte pentru obiective de investiții identice cu cel care urmează a se executa (de exemplu, execuția de drumuri județene poate reflecta capacitatea de execuție și pentru drumuri naționale; execuția de unități spitalicești poate reflecta capacitatea de execuție a unui sediu de primărie)</p> <p>— prezentarea unui contract de lucrări în valoare de minimum X lei prin care să se fi realizat punerea în operă a minimum Y m²/km/tonne/etc.</p>	<p>a) O listă a lucrărilor executate în ultimii 5 ani, însoțită de certificări de bună execuție pentru cele mai importante lucrări</p> <p>Această listă poate fi însoțită de cel puțin un document sau de un număr maxim de documente [contract(e)/proces(e) verbal(e) de recepție etc.] prin care să se confirme executarea lucrărilor în valoare de ... și, după caz, având o capacitate de</p> <p>NOTĂ: Nu se poate solicita îndeplinirea cerinței privind experiența similară prin impunerea atât a unui nivel valoric, cât și a unui nivel cantitativ. Această listă poate fi însoțită de recomandare din partea beneficiarilor.</p> <p>NOTĂ: În situația în care contractele au fost semnate înainte de perioada de 5 ani, autoritatea contractantă va lua în considerare lucrările executate și duse la bun sfârșit în perioada solicitată și va avea în vedere doar lucrările executate în această perioadă.</p> <p>De exemplu: În situația unui contract de achiziție publică ce presupune atât proiectare, cât și execuție, autoritatea contractantă nu va limita operatorii economici la prezentarea unui contract având ca obiect atât proiectare, cât și execuție, permițându-le acestora prezentarea de contracte distincte.</p>
--	---	--

		În situația unui contract de achiziție publică de servicii ce presupune proiectarea pentru o unitate spitalicească/o unitate de alimentație publică, autoritatea contractantă va putea solicita operatorilor economici să facă dovada că au finalizat în ultimii 3 ani un astfel de contract.
b) Responsabil privind asigurarea controlului calității într-un proiect a cărui valoare estimată este de X lei/euro		b) Informații referitoare la personalul/organismul tehnic de specialitate de care dispune sau al cărui angajament de participare a fost obținut de către candidat/ofertant, în special pentru asigurarea controlului calității responsabil cu controlul calității sau dovezi care să ateste absolvirea cursului de management în domeniul calității
c) Personalul minim de care dispune operatorul economic în vederea derulării contractului trebuie să fie angajat sau angajat permanent la data depunerii ofertelor.		c) Informații referitoare la studiile, pregătirea profesională și calificarea personalului de conducere, precum și ale persoanelor responsabile pentru execuția lucrărilor Se va solicita o declarație cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări, după caz, în măsura în care există acte normative ce se vor menționa. De exemplu: — coordonator de proiect cu experiență profesională în construcții de infrastructură de transport rutier, dovedită prin participarea la cel puțin un proiect similar — șef șantier execuție cu experiență profesională în construcții de infrastructură de transport rutier, dovedită prin participarea la cel puțin un proiect similar — diplomă de inginer, studii superioare, bune cunoștințe de limbă română și/sau engleză, CV-uri ale persoanelor responsabile pentru îndeplinirea contractului — responsabil tehnic cu execuția atestat de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului
		d) O declarație referitoare la efectivele medii anuale ale personalului angajat și al cadrelor de conducere în ultimii 3 ani Se va solicita o declarație cu privire la personalul de specialitate cu anumite certificări, după caz, în măsura în care există acte normative ce se vor menționa. NOTĂ: Această declarație nu se referă la personalul responsabil pentru îndeplinirea contractului.
		e) Dacă este cazul, informații privind măsurile de protecție a mediului pe care operatorul economic le poate aplica în timpul îndeplinirii contractului de lucrări — prezentarea certificatului ISO 14000 Alte măsuri de protecția mediului ce țin de dotarea tehnică De exemplu: Echipamentele de construcții (utilajele) utilizate pentru îndeplinirea contractului trebuie să fie echipate la nivel EURO... Nivel de zgomot de (în conformitate cu reglementările în domeniu)
f) Stație de betoane, asfalt etc. la 30 km distanță de locul execuției lucrării sau stație de betoane, asfalt etc. pe raza județului — Stația de betoane, asfalt etc. nu trebuie să aibă o vechime mai mare de X ani. — Echipamentele necesare pentru executarea contractului trebuie să fie în proprietatea ofertantului.		f) O declarație referitoare la utilajele, instalațiile, echipamentele tehnice de care poate dispune operatorul economic pentru îndeplinirea corespunzătoare a contractului de lucrări De exemplu: — documentul care atestă deținerea (dotarea proprie/închirierea sau alte forme de punere la dispoziție) a utilajelor, instalațiilor, echipamentelor tehnice și laboratoarelor implicate în realizarea contractului
		g) Informații privind partea din contract pe care operatorul economic are, eventual, intenția să o subcontracteze — declarație privind subcontractantul/subcontractanții, părțile din contract pe care acesta/aceștia urmează să le îndeplinească, datele de recunoaștere ale acestuia/acestora și, după caz, acordul acestuia/acestora

SOLICITĂRI**eronat impuse operatorilor economici de către autoritățile contractante în privința criteriilor de calificare și selecție, a factorilor de evaluare, a cerințelor de natură tehnică ale caietului de sarcini**

1. Exemplu de cerință a caietului de sarcini ce în mod greșit este asimilată unei cerințe de calificare și selecție:

În privința standardelor de asigurare a calității, autoritățile contractante pot solicita, în vederea calificării și selecției operatorilor economici, potrivit dispozițiilor art. 191—196 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, fără a se limita exclusiv la cele prezentate, standarde precum: ISO 9001 în domeniul calității sau echivalent; ISO 14001 pentru sistemul de management de mediu sau echivalent etc.

Standardele de genul ISO 19752 pentru măsurarea capacității cartușelor de toner monocrom sau echivalent, ISO 19758 pentru măsurarea capacității cartușelor de toner color sau echivalent, eliberate de organisme acreditate în domeniu, precum și altele asemenea, nu sunt standarde generice care să fie raportate la capacitatea operatorului economic de a îndeplini contractul (așa cum sunt, spre exemplu, standardele din familia ISO 9000), ci sunt standarde care certifică faptul că produsul care va fi achiziționat respectă nivelul de calitate stabilit prin acestea, fiind solicitate în vederea acoperirii necesităților autorității contractante.

Prin urmare, solicitarea prezentării standardelor de genul ISO 19752, ISO 19758 drept cerințe de calificare la nivelul fișei de date a achiziției este eronată, aceste standarde reprezentând cerințe ce se pot regăsi în prevederile caietului de sarcini,

solicitarea acestora fiind reglementată în conformitate cu art. 35 și 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare.

2. Exemplu de cerință de calificare și selecție frecvent apreciată ca factor de evaluare:

Răspândirea stațiilor de alimentare cu combustibil în teritoriu (gradul de acoperire, numărul de stații din teritoriu) nu reprezintă un factor de evaluare care să poată fi punctat, având legătură directă cu capacitatea operatorului economic de a face față viitorului contract, și nu cu oferta prezentată, fiind prin urmare un criteriu de calificare și selecție.

De asemenea, experiența experților sau numărul de proiecte realizate reprezintă cerințe minime de calificare și selecție, nu factori de evaluare.

Solicitarea mostrelor este strâns legată de etapa calificării și selecției candidaților/ofertanților, neputând fi un factor de evaluare; numai parametrii calitativi/tehnici ai ofertei pot fi factori de evaluare.

3. Exemplu de cerință minimă de calificare și selecție eronată solicitată:

„Programul calității aferent lucrării”, „Planul de management al mediului”, respectiv „Planul de securitate și sănătate în muncă” se întocmesc prin raportare la obiectul specific al contractului ce urmează a fi atribuit, în vederea atingerii obiectivelor privind calitatea pentru o anumită lucrare sau construcție și nu pot fi solicitate drept cerințe de calificare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 526488